

אביטת נפלאות

בס"ד, פרשת וארא תשפ"ב, גליון 4

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

געגועים לברית

ההתמודדות עם פגם הברית אינה נחלתם של גברים בלבד. יצר העריות, עם שלל התופעות הנפשיות הכרוכות בו, קיים הן אצל גברים והן אצל נשים, ותיקונו נוגע לכל חיי.

השבוע, בכ"ד טבת, חל יום ההילולא של רבי שניאור-זלמן מליאדי, אדמו"ר הזקן מחב"ד, בעל התניא והשלחן ערוך. במאמר קצר ויוצא דופן, עסק אדמו"ר הזקן בנושא השובבי"ם, שכמעט ולא מוזכר בחב"ד. הוא לא כתוב בטרמינולוגיה החב"דית הרגילה, ולכן גם מי שאיננו מצוי בה יכול ליהנות מתוכנו החזק והמעורר. במאמר מבואר כי פגם הברית שונה מכל חטא אחר, וממילא התיקון הנצרך לו איננו עשיית תשובה במובנה הרגיל אלא משהו אחר ומופלא לגמרי.

בתחנות שלהלן נלמד: 1. מה פגם הברית חושף ביחס ל'אני' שלנו, בשונה משאר היצרים והחטאים. 2. המושג 'רעותא דליבא', רצון הלב, הגעגועים לה' הטבועים בנו מכוח נשמתנו, שהוא מפתח הפתרון. 3. המושג **ברית**, עומק הקשר עם ה', 'למעלה מטעם ודעת'. 4. מה הוא תיקון הברית, ההתעוררות של הברית עם ה', מכוח אותה 'רעותא דליבא', געגועי הלב.

נצא לדרך.

"שמירת הברית". קשה מאוד אֶתה, אי אפשר בלעדיה. בין שאתה נער שהמום מההתמודדות הזו, בין שאתה רווק שקצת הרים ידיים, בין שאת אישה שתוהה מה לך ולזה, ובין שאתה נשוי וחושב שכל זה מאחוריך - לכולנו צמד המילים "שמירת הברית" מעורר כאב ורצון לדפדף הלאה. מה כבר אפשר לחדש בנושא העתיק הזה?

מתברר שלאדמו"ר הזקן יש מה לחדש. ומתברר ששמירת הברית יכולה להיות לא רק "בעיה" וקושי, אלא מעיין של התחדשות ושמחה בעבודת ה'.

אמנם הרבה מחנכים מסתייגים מעיסוק רב בפגם הברית ותיקונו, מסיבות שונות. ובכל זאת, הרבי מליובאוויטש התבטא שבשל פריצות הדור חשוב לעורר ולדבר על ההתמודדות.

אנו מתחילים כעת את תקופת ה'שובבי"ם' שהיא זמן מסוגל לתיקון עוונות, ובפרט אלו הנוגעים לתיקון הברית. אלו הם ששת השבועות שבהם קוראים את פרשיות: **שמות-וארא-בא-בשלח-יתרו-משפטים**, ובשנה מעוברת (כמו השנה) היא מכונה 'שובבי"ם ת"ת', ונוספים בה גם השבועות בהם קוראים פרשיות תרומה-תצוה.

מעובד מתוך חוברת **נפלאות** היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ
ו	א	ב	י	ט
נ	פ	ל	א	ו
מ	ת	ו	ר	ת

איפה המח והלב שלי?

סיבה לחומרת הפגם - 'בזבוז' כוח החיים שלנו, שהוא סוג של איבוד-עצמי. האם תחושת ההזדהות הזו עם היצר היא טעות?

באמת, באופן טבעי, רוב היום, המח והלב שלנו עסוקים בתאוות או בשטויות. אפשר, כמובן, להעסיק את המח בתורה ובמצוות ולעורר את הלב לרצונות טובים, אבל הדבר כרוך במאמץ מודע. לא תמיד המאמץ מצליח, אך גם כאשר כן - כשמרפים מהמאמץ, הלב והמח חוזרים לסורם. קשה אפילו להאשים את עצמנו בכך - אנו חיים בגוף

כשלוך בפגם הברית, כגון צפיה בדברים אסורים באינטרנט - גורמים לאדם לחוש גועל מעצמו, קשה לו לראות את עצמו בראי

שצריך לאכול בשביל להתקיים, צריך יצר מיני בשביל לפרות ולרבות. כך נבראנו, זה מי שאנחנו - זו עובדה יותר מאשר האשמה.

בכל אופן, פגם הברית, המנוגד לריכוז ומיקוד באפיק יצירתי אחד, מקשה על המאמץ ומגביר את פיזור הנפש. ובעיקר, היצר ש'תופס' את הלב ואת המח, מעורר משיכות חזקות ומעסיק את המחשבות, 'מהדהד' את העובדה שמוחי ולבי אינם מחוברים בטבעיות לקודש, ולא מניח לטעון שמדובר בהסחת-דעת מקרית.

לכן ההתמודדות הזו כה קשה ואף מתסכלת. התחושה היא שאנו נאבקים עם עצמנו, מאבק עם כוח חזק שקיים בתוכנו. נדמה שמאבק כזה הוא כמעט חסר-סיכוי, וגם אם נצליח ברוב הפעמים - הנפילות הבודדות מעידות על מי שאנחנו ומיאישות אותנו מלעשות תיקון אמתי.

אחת ההתמודדויות הקשות בדורנו היא ההתמודדות עם יצר העריות. בכל הדורות נדרשו להתמודדות זו, וכבר בזמן חז"ל רצו לבטל את היצר הזה, אך בעידן זמינות המידע ופריצת כל מוסכמה חברתית ההתמודדות הזו גדלה שבעתיים. לצד ההתמודדות הקשה, גם הרושם של פגם הברית בנפש הוא משמעותי ועמוק, עד שבחלק מספרי הפנימיות נדמה שאין לו תיקון. מדוע?

בשונה מתאוות אחרות, תאוות העריות מיוחדת בכך שהיא 'תופסת' את כל האישיות. אם בחור-ישיבה הלך למשחק כדורגל במקום ללמוד, או אפילו נכשל בשקר, הוא ירגיש שהוא נכנע לפיתוי חיצוני שמשך אותו - אבל בתוכו פנימה הוא מרגיש שהחטא לא מבטא אותו באמת. אם בחורה דברה לשון הרע על חברה מהאולפנה, או אכלה ממתק בכשרות מפוקפקת - לא נעים, כדאי להתחזק, אבל הדברים נובעים ממקום שוליי-יחסית באישיות, 'חיצוני' בלשון החסידות. אבל

לכן כשלוך בפגם הברית, כגון צפיה בדברים אסורים באינטרנט - גורמים לאדם לחוש גועל מעצמו, קשה לו לראות את עצמו בראי. הוא מרגיש שאי אפשר לתלות את הדברים בנפילה רגעית לפיתוי חולף - באמת נהנית, משהו שפל ואפל בתוכי

לכן ההתמודדות הזו כה קשה ואף מתסכלת. התחושה היא שאנו נאבקים עם עצמנו, מאבק עם כוח חזק שקיים בתוכנו

התגלה, וכנראה זה מי שאני באמת!

החוויה הזו קשורה לכך שפגם הברית באמת נוגע בתמצית החיים שלנו, לכוח ההולדה המשקף את הרצון הכי עצמי ליצירת חיים חדשים. זו גם

יצר העריות מבטא את עצם הנפש שלנו, את כוח ההולדה.

לכן הנפילה בו נחווית כמבטאת את אישיותנו, ומהדהדת את העובדה שהשכל והלב שלנו 'תפוסים' בדברים חיצוניים.

מה עושים עם הגילוי שבאמת אני לא כל כך מוצלח? על כך בתחנות הבאות.

רצון הלב – געגועים!

משל לכך בחסידות הוא חיפוש של אדם אחר ניוון שאבד לו. על אף שאינו זוכר את הניגון האבוד, על כל ניוון אחר הוא יכול לומר 'זה לא זה'. כך נשמטנו מתגעגעת למשהו, שגם אם היא לא תמיד

**משל לכך
הוא חיפוש
של אדם
אחרי ניוון
שאבד לו.
על אף
שאינו זוכר
את הניגון
האבוד**

יודעת מה הוא, היא לא מוכנה להמיר אותו בדברים אחרים. במידה מסוימת, הגעגועים תמיד יישארו כלליים ולא מוסברים, משום שמושא הגעגועים – הקב"ה – גם הוא למעלה מכל הסבר.

לא משנה עד כמה גרוע המצב שלנו, ועד כמה אנחנו יכולים להיות 'עמוק באדמה', רצון הלב, הגעגועים לה', לניגון האבוד – יישארו ללא פגם. "למעלה מטעם ודעת", לא בגלל מעשינו, בלי סיבה. זהו מפתח תיקון הנפש! גם אם מצד עצמנו אנו פגומים וירודים באמת, יש בתוכנו מתנה שאינה שלנו ואינה תלויה בנו – לא אנחנו יצרנו אותה ואין בכוחנו לקלקל אותה. עלינו להגיע בתוכנו לגעגועים הללו, להבליט ולהעצים אותם. לעתים אנו נוטים 'לסתום להם את הפה' ולהדחיק את קיומם. זה יכול לקרות לנו בשל חוסר מודעות אליהם, או בשל החשש שלנו מביטוי געגועים לא מוסברים שלא ברור לאן יובילו אותנו... במקום זאת, אם אנו רוצים לתקן את עצמנו ולהעצים את הקשר עם ה', עלינו לתת עוד ועוד ביטוי לגעגועים האלו. זה יכול להיות בתפילה, בניגון, בהתוועדות טובה, בלימוד תורה או בקיום מצוות.

בחסידות מופיע רבות המושג 'רעותא דליבא' – רצון הלב. הכוונה היא לרצון להיות בקשר עם ה', רצון כזה שאינו נתפס בשכל ואי אפשר להסביר אותו. בתיאור 'רצון הלב' אין הכוונה לרגשות רגילים אלא לרגש עמוק ביותר שאינו בשליטתנו, רגש שנקרא לעתים 'רצון פשוט'. בשפה של היום היינו קוראים לו געגועים. הגעגועים אינם שלנו, הם לא תלויים בעבודתנו או במאמצינו – הם פשוט מגיעים, כמתנת שמים, מהנשמה שה' נתן בנו מעצם היותנו יהודים.

הגעגועים האלו אינם מוסברים ומובנים, אבל הם נמצאים בתוכנו תמיד, גם אם אנחנו במצב רוחני ירוד. געגועים אינם רצון חד וממוקד, אבל הם שאיפה כללית אל ה' יתברך. הם יכולים להתבטא בהתעוררות פתאומית שתופסת אותנו באמצע היום, או בהרהור תשובה שמופיע כאילו משום מקום. במקרים רבים הגעגועים יכולים להתלבש ברצון לסיפוק גשמי. בתוכנו אנו מתגעגעים וכלפי חוץ אנו מנסים לספק את עצמנו על ידי אוכל או תאוה אחרת. אבל הלב שלנו יודע מה הוא רוצה, ולכל הפחות יודע מה **אינו** רוצה. בסופו של דבר, ליבנו אומר לנו שהדברים הגשמיים לא יספקו אותנו ולא ירגיעו את הגעגועים.

**געגועים
אינם רצון
חד וממוקד,
הם שאיפה
כללית אל
ה' יתברך.
הם יכולים
להתבטא
בהתעוררות
פתאומית
או בהרהור
תשובה**

מול כל התאוות הירודות שלנו, ישנה 'תאוה' אחת קבועה – געגועים אל ה', מתנה אלוקית הנוכחת בנו למרות כל חסרונותינו. מפתח התיקון הוא המודעות לגעגועים האלה והעצמתם.

מה הקשר בין הגעגועים שה' טבע בנו למושג תיקון הברית?

כריתת ברית

לפקידה. 'זכירה' היא התעוררות לחזור לקשר טוב עם הזולת מתוך זכירת הטוב שלו, הסתמכות על סיבות שקצת נשכחו, אך 'פקידה' היא כבר משהו אחר לגמרי - היא ביטוי לרצון ללא שום סיבה! ה' גאל אותנו ממצרים רק מכוח הברית שכרת אתנו, שאינה תלויה בשום דבר, ולכן גם לא מתחשבת במצבנו הנוכחי.

**הגעגועים
הלא-
מוסברים
שלנו לה',
מתנת
השמים
שאינה
נפגמת, הם-
הם הברית
בתוך נפשנו**

בעצם, אהבת ה' ללא כל סיבה היא התגובה האלוקית לגעגועים שאנו מרגישים אליו - גם כן ללא כל סיבה. כששואלים יהודי מדוע הוא רוצה את ה' הוא יאמר: אני לא יכול להסביר זאת. בדיוק באותו אופן, כשבאים מלאכי השרת לקדוש ברוך הוא ושואלים אותו מדוע הוא בוחר בישראל - הוא אומר 'איני יודע'. אוי ואבוי אם האהבה שלי לה' הייתה תלויה בטעם, ואהבת הקב"ה אלי גם היא הייתה תלויה בטעם. אך כשאין סבה לאהבה, שום סבה-נגדית גם לא יכולה לקלקל אותה.

אם כן, הבנו כעת שהגעגועים הלא-מוסברים שלנו לה', מתנת השמים שאינה נפגמת, הם-הם הברית בתוך נפשנו. שום נפילה לא יכולה לפגוע בנקודה הזו בנפש. אפילו פגם הברית, שתופס את ה'אני' שלנו, את שכלנו ולבנו, יכול לכל היותר להעלים את הגעגועים מהמודעות שלנו, לגרום למה שנקרא בחסידות "העלם השלמות העצמית". אך הוא לא יכול לנתק את הקשר שלנו עם ה'.

התיקון לתאוות העריות נקרא 'תיקון הברית'. יצר ההולדה צריך להתבטא במסגרת ברית הנישואין, ובנפש זהו תיקון הברית עם ה' בכלל. אבל, בעצם, מהי בכלל ברית?

ברית היא התחייבות משותפת של כורתי הברית להשאר תמיד יחד, בכל מצב שיהיה, גם אם יתבטלו כל הסיבות הנוכחיות. כך, כאשר איש ואשה מחליטים להינשא הם באים בברית הנישואין. כרגע, אמנם, אין צורך בשום התחייבות - יש תחושת אהבה עמוקה והתאמה הדדית. אך ההחלטה לברית אומרת שאנו רוצים להתמיד בקשר גם אם תעלמנה הסיבות לאהבה או יצוצו קשיים שונים בנסיבות החיים. זו "אהבה שאינה תלויה בדבר", אנחנו יחד לתמיד!

כריתת ברית היא, אם כן, רצון עמוק להיות בקשר שאינו תלוי בהבנה שכלית או התעוררות רגשית, רצון המכונה בחסידות 'למעלה מטעם ודעת'. מכוח אותו רצון עמוק ניתן לתקן הרבה משברים, כי כאשר יודעים שהקשר בלתי-תלוי בנסיבות ניתן להתגבר על כל ההפרעות. כאשר צץ

**אוי ואבוי אם
האהבה שלי
לה' הייתה
תלויה בטעם,
ואהבת
הקב"ה אלי
גם היא
הייתה תלויה
בטעם**

משבר עמוק בחיי הזוגיות, יכולת בני הזוג להתגבר עליו תלויה בזיכרון הברית האיתנה שלהם, החזקה יותר ממריבה כזו או אחרת.

כך גם בקשר בינינו לבין ה': סימן הגאולה ממצרים, אותו מסר משה לעם ישראל, הוא "פקד פקדתי". מוסבר בחסידות שישנו הבדל בין זכירה

ברית היא מחויבות לקשר בלי קשר לסיבות ולנסיבות. ה' אוהב אותנו בלי סיבה - ולכן פוקד וגואל אותנו למרות שלא מגיע לנו. אנחנו מתגעגעים לה' בלי הסבר - ולכן שום דבר לא יכול לפגוע בקשר בינינו.

תיקון הברית - מה תכל'ס?

אבל דווקא כשנכיר שאיננו יכולים לשנות את מי שאנחנו, נוכל להיאחז במה שאינו אנחנו, אבל נמצא בתוכנו תמיד - ה"רעותא דלבא". תיקון הברית, לפי החסידות, הוא פשוט לשוב ולגלות את הברית. להיזכר שהקשר העצמי אינו תלוי בסיבות, וגם כשאננו בסדר אנו קשורים לה'. במקום להתייגר על כך שנפלנו, להיגעל מהדמות שמשתקפת אלינו בראי ולרחם על עצמנו - עלינו לחזור אל מתנת הגעגועים ולהיזכר בברית הנצחית עם ה'.

**דווקא
כשנכיר
שאיננו
יכולים
לשנות את
מי שאנחנו,
נוכל להיאחז
במה שאינו
אנחנו, אבל
נמצא בתוכנו
תמיד -
ה"רעותא
דלבא"**

נחזור להתחלה: הנפילה ליצר העריות היא סוג של אבדן-עצמי, המותרת רושם מייאש בכל האישיות. איך עושים עליה תשובה? מהו תיקון הברית?

בעצם, כל תשובה היא חזרה למצב המקורי - נפילתי ואני קם וחוזר למקומי הראשון. אבל פגם הברית, שאינו נפילה חיצונית ושולית, מגלה שאין לי בדיוק לאן לחזור - זהו מצבי הקיומי. לכן כתוב בספרי הקבלה שעל פגם הברית לא מועילה תשובה במובן הרגיל. כמובן, צריך להתחרט ולעשות כל מאמץ לא ליפול שוב, להסיח את הדעת מהתאוות ולהשקיע את המחשבה בדברים טובים. אם נתאמץ בהחלט יתכן שנצלח, אבל גם אם לא ניפול שוב, איננו יכולים 'להמציא את עצמנו מחדש', זה מי שאנחנו (ולכן גם אם חלילה נשוב וניפול, לא נהיה מופתעים מדי...). זו בדיוק הסבה הפנימית לייאוש שמלווה רבים בהתמודדות עם יצר העריות - ההרגשה שהתשובה פשוט 'לא עובדת'.

לסיכום המסע:

יצר העריות מבטא מקום עצמי בתוכנו, לכן ההתמודדות עמו קשה והנפילה בפגם הברית מגלה לנו כי ה'אני' שלנו שקוע בתאוה. אכן, בתוך כל אחד מאתנו טמונה מתנת-שמים של געגועים לה', המשקפים ומעוררים את הקשר-הבלתי מותנה בינינו - הברית בין ה' ובין ישראל. תיקון הברית אינו תשובה במובנה הרגיל, אלא חזרה אל הקשר העצמי. בשבועות השובבי"ם נעורר את הגעגועים הללו, בניגון מעורר, בלימוד מאמר חסידות מעמיק, באמירת תהלים או בהתוועדות חברים. כך נמצא מחדש את הברית עם ה', שבאמת אף פעם לא נפגמה.

המאמר מעובד מתוך שיעור של הרב יצחק גינזבורג שליט"א בחוברת נפלאות פרשת בא תשע"ט.
http://bit.ly/VA_bo_79 להורדת החוברת. שם.

מהי עבודת ימי השובבי"ם בדורנו?

אנחנו נכנסים עכשיו לימי ה'שובבי"ם'.

ידוע שבקבלה מייחסים חשיבות רבה לימים אלו, במיוחד בענייני קדושה.

איך צריך להתנהג בימים אלו? האם ישנם דברים מסוימים בהם צריך להתחזק?

מענה:

ימי השובבי"ם (ת"ת) הם ימי תיקון הברית. בדורות עברו, דרך התיקון המקובלת הייתה על ידי צומות, אך דרך עבודה זו אינה שייכת לדורנו (כפי שמסביר אדמו"ר הזקן בספר התניא, באגרת התשובה פ"ג). על פי פשט, הסבה היא חלישות הדור, אך הדבר מעיד שגם רוחנית שייך דורנו לעבודה 'עם הגוף' ולא נגדו.

ובאמת, דווקא לקראת **ביאת המשיח** (השווה בגימטריה: "**שובו בנים שובבים**"), גוברים האפשרות והצורך לתקן את העניין האמור באופן של "**אתהפכא**", ולא רק בדרך של כפיה, "**אתכפיא**", שהודגשה בדורות עברו.

לכן, מתאים להתחזק בימים אלה ב'שובבות דקדושה' – 'שטות דקדושה', המאפשרת ליזום ולהצליח בענייני עבודת ה' גם מחוץ למסגרת הרגילה. הנושא של 'שטות דקדושה' מוסבר בהמשך מאמרי החסידות "**באתי לגני**", אותו נוהגים ללמוד ב"י' שבט (יום ההילולא של הרבי הרי"צ מחב"ד, שחל בתוך ימי השובבי"ם). שם מוסבר כי הפיכת ה"רוח שטות" של הקליפה, שרש הפגם, ל"שטות דקדושה", היא הכוח לתקן את סילוק השכינה שנגרם מהחטא ולהחזיר את השראת השכינה לתוכנו – דבר הרמוז בפרשיות המשכן, תרומה-תצוה, שנוספות בשנה מעוברת לימי השובבי"ם.

בפרט, יש להוסיף בלימוד חסידות בעומק, שהוא ה'תיקון הכללי' האמתי לפי דרך חב"ד, וגם בהשפעה דקדושה בגשמיות וברוחניות – בריבוי צדקה, בהפצת תורה ובקירוב רחוקים.

ועוד נקודה עיקרית של "**אתהפכא**" בתיקון הברית: עבור אנשים נשואים, זהו הזמן להדר במיוחד בשלום בית ובקדושת הזיווג מתוך שמחה של מצוה. חידוש עיקרי של דורנו הוא חשיפת המבט של פנימיות התורה על כל ענייני הנישואין, כולל הפנימיים והרגישים ביותר, בצניעות הראויה אך 'בלי סודות' (כפי שהשתדלנו לעשות בספרינו בנושא – שכינה ביניהם, ברית הנישואין, אהבה וסדרת יין משמח). בימים אלו ראוי להוסיף העמקה בנושאים אלה – ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים".

קבץ פזרינו

מי שמתפלל בנוסח עדות המזרח מרוויח שכבר מגיל צעיר הוא נפגש עם מושגים של קבלה. הסיודור מלא בשמות הוי' משולבים בשמות אדנות בנקודים שונים, בשמות קדושים שצריך לכוון בהם, כשאומרים למשל "פותח את ידך" (שם חת"ך) או "וקבצנו יחד מארבע כנפות" (שם חב"ו). לילד שהייתי היה ברור שמדובר בסודות של גדולים, אבל גם היה ברור שאלה סודות שלא מסתירים, אלא מגלים. והרי ידוע שסוד אמתי הוא כזה שגם כשמגלים אותו נשאר סוד...

כשנעשיתי נער, והתחלתי להתמודד עם פגם הברית, גיליתי שיש בסיודור תפילה על העניין הזה ממש. באמצע ברכת תקע שופר כתוב להוסיף: "יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁכַל טְפָה וְטָפָה שְׂיִצְאָה מִמֶּנִּי לְבִטְלָה... עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֶךָ הַגְּדוֹל הַיּוֹצֵא מִפְּסוּק 'ח' ל' צ' ל'ע' ו' קָאָנוּ - שְׂתַחַזְרוּן לְמַקְוֵן בְּמַקּוֹם הַקָּדֵשׁ".

ולא הבנתי, פשוט לא הבנתי, מה הקשר בין טיפות שיצאו לביטלה ובין התפילה על קיבוץ גלויות. אמנם למדתי על הניצוצות שמתפזרים וצריך לקבץ אותם חזרה אל הקדושה, אבל הקשר עדיין נשמע לי טכני מדי, אפילו מאולץ. הרבה יותר מרגש אותי להתפלל על קיבוץ נדחי ישראל מאשר על "קיבוץ ניצוצות".

כך וכך שנים והרפתקאות קדימה, ואני מוצא את עצמי בפגישה עם מטפל, מתלונן על הקשיים בשמירת הברית, וגם על שלל אתגרים נוספים: הפחדים שאני מפחד מכל אדם ומכל דבר, הקושי לרכז מאמץ בעבודה, הדברים שאני מתחיל ולא מסיים, הנפילות החוזרות לדיכאון בגלל דברים שלא מצליחים, וגם על זה שאני כל הזמן מתלונן...

והמטפל אמר: אני שומע שאתה אומר שהתפזרת לכל הכיוונים. שהפקדת את תשומת הלב שלך בהמון תחומים, ולא נשארה לך נקודת מרכז שמספקת לך תחושת חיות וקיום. הכול מערער אותך, כי אין ממש אותך.

הנהנתי, והוא המשיך: אז המשימה שלנו עכשיו היא לאסוף אותך חזרה, שתפסיק להתפזר. ואז הבנתי מה עושה שם חב"ו בברכת תקע בשופר...

והבנתי גם שאני רוצה לשמור את הברית לא רק מפני שאני רוצה לשמור את ההלכה, אלא מפני שהיחס לברית משקף את היחס שלי לחיים בכלל. כמה אני מוכן להתייצב מול החיים בנוכחות ובזקיפות; כמה אני מסכים לשהות בתוך אתגרים ומצוקות ולאפשר להם להצמיח בי משהו חדש; כמה אני מוכן לא לרוץ לפרוק כל קושי מיד, כדי להיפטר מההרגשה הלא נוחה. האם אני מוכן לתת לבורא עולם להוביל את החיים שלי, או שאני נותן לכל מראה ולכל הרהור חולף להיות אלה שמובילים? האם אני מוכן לכבד את האנרגיות שלי ולהפנות אותן בצורה שקולה למקומות שיולידו דברים טובים, או שאני מתייחס אליהן בזלזול? האם אני מסכים שכוח התשוּקה שיש בי יקדש למימוש השליחות שלי בעולם?

ופתאום ברכת "תקע בשופר" נעשתה לי מרגשת מאוד. יכולתי להתפלל בו זמנית על קיבוץ נדחי ישראל ועל קיבוץ חלקי הנפש שלי שהתפזרו לכל רוח. ויכולתי לקוות שכשם שקיבוץ גלויות הולך ומתרחש, גם בתוכי זה יכול לקרות. בעזרת ה'.

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות.
מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות
מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסוּח כחוכרת 'נפלאות':

❑ בין ברי-הפלוגתא, הרמב"ם ורבי חסדאי קרשקש, יש זיקה הדוקה – לא רק שהם לא סותרים אלא הם משלימים.

'ידיעת השלילה' של הרמב"ם היא כמו החושך שקודם לאור – 'ידיעת החיוב' של רבי חסדאי קרשקש.

❑ יש כל מיני נורמות, כל מיני סטיגמות, כל מיני דוגמות, כל מיני מוסכמות שכל זמן שאתה כבול בתוכן אתה לא יכול להתפשט הלאה. בשביל התפשטות – צריך להתפשט מכל ההגדרות.

משיעור היולת הרמב"ם – להתפשט כדי להתפשט

❑ לפעמים אדם מקבל מהרבי שלו ווארט אחד ועליו בונה את כל עבודת ה' שלו.

רבי לוי יצחק מברידטשוב שמע מהמגיד ממעזריטש שישראל גורמים תענוג לה', והוא הסביר שה' מתענג מכך שאנחנו מתענגים. ההשראה הזו חורזת תורות רבות בקדושת לוי.

ממדור קדושת לוי

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברת נפלאות
המודפסות במקום מגורכם?
bit.ly/form-niflaot
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת חוברת נפלאות בדוא"ל:
bit.ly/news_niflaot
דוא"ל: itiel@pnimi.org.il

